

РЕШЕНИЕ

№ 6160

гр. София, 23.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 23.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ингилизов

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5646** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуален кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба на „Бурнарски“ ЕООД срещу Народно събрание на Република България и Министерство на финансите, с което се иска солидарно осъждане на ответниците да заплатят сумата в размер на 7204,80 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разходи по внедряването на техническите изисквания на Софтуер за управление на продажбите в търговски обект (СУПТО), причинени от нарушение на правото на Европейския съюз във връзка с прилагането на чл. 118, ал. 14 – 18 от ЗДДС (ДВ, бр. 24/16.03.2018 г.) и чл. 52, ал. 1 от Наредба Н – 18/13.12.2006 г. (ДВ, бр. 68/2020 г. в сила от 31.07.2020 г.) и § 13, ал. 1 от ПЗР от Наредба Н – 18/13.12.2006 г. (ДВ, бр. 75 от 24.09.2019 г.), ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

В исковата молба и подадените уточнителни молби се твърди, че със създаването на нормите на чл. 118, ал. 14 – 18 от ЗДДС (каквато е обнародвана в ДВ, бр. 24/16.03.2018 г.), чл. 52, ал. 1 от Наредба Н – 18/13.12.2006 г. (каквато е обнародвана в ДВ, бр. 68/2020 г.) и § 13, ал. 1 от ПЗР от Наредба Н – 18/13.12.2006 г. (каквато е обнародвана в ДВ, бр. 75 от 24.09.2019 г.) се поддържа национална правна уредба, противоречаща на правото на Европейския съюз, а именно - чл. 4, § 3 от Договора за Европейския съюз и принципите на правна сигурност и защита на

оправданите очаквания. Пояснява се, че Народното събрание е отговорно за създадената норма от ЗДДС, а Министерство на финансите е отговорно за приемането на нормата от Наредба Н – 18/13.12.2006 г. Поддържа се, че текстовете на тези разпоредби са задължили ищцовата страна да предприеме действия по внедряване на техническите изисквания на СУПТО, изразяващо се в смяна на касовите апарати и привеждане използвания софтуер с нормативните изисквания, за което са направени разходи за подмяна на фискалните принтери и промяна на софтуера. В тази връзка се твърди, че общият размер на ненужните разходи е 7204,80 лева, за което са издадени фактури, описани в исковата молба. Пояснява се, че впоследствие обсъжданите норми са изменени, при което е отпаднало предвиденото в тях задължение.

Ответникът – Министерство на финансите Република България, чрез процесуалния си представител, е подало отговор на исковата молба, с който се правят оплаквания за нередовност на исковата молба, тъй като не съдържа изложение на обстоятелствата, на които се основава исковата претенция и не е посочено на какво се основава солидарната отговорност по чл. 121 ЗЗД. Допълнително са развити подробни доводи за неоснователност на исковата претенция.

Ответникът - Народно събрание на Република България, чрез процесуалния си представител, е подал отговор на исковата молба, с който се изразява становище за недопустимост на исковата претенция срещу този ответник, тъй като в предметния обхват на ЗОДОВ не е попада законодателната дейност, поради което Народното събрание не притежава пасивна процесуална легитимация. Счита, че исковата молбата е нередовна, тъй като не съдържа изложение на обстоятелствата, на които се основава исковата претенция. Допълнително се развиват подробни доводи за неоснователност на исковата претенция. Не се правят доказателствени искания.

В съдебно заседание, ищецът редовно призован, се представлява от процесуалния представител адв.С.. В съдебно заседание, поддържа предявения иск и моли същият да бъде уважен изцяло по основание и размер. Претендира направените по делото разноски. В указания срок представя писмени бележки.

Ответникът – Министерство на финансите, се представлява от юрисконсулт Ц., която моли за отхвърляне на предявените искове, претендира разноски, прави възражение за прекомерност на претендирания от процесуалния представител на ищеца хонорар. В срок представя писмени бележки.

Ответникът Народно събрание на Република България не се представлява, в указания срок са постъпили писмени бележки, в които се излагат подробни аргументи за недопустимост на производството, алтернативно за неоснователност и недоказаност на предявените искове. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че е доказано извършването на разходите от ищеца, но е спорно дали тези разходи са били наложителни с оглед изменението на закона и доброволността на техническия режим. Претендира неоснователност на исковата молба в частта за разходите за касовите апарати. Алтернативно претендира частична неоснователност на исковата молба по отношение на разходите, като неоснователна намира частта от иска за софтуера.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Дружеството „Бурнарски“ ЕООД осъществявало търговска дейност основно с храни и напитки чрез преместваеми съоръжения под търговската марка „Hotway”. През

февруари 2021 г. тази дейност била осъществявана на територията на [община], Столична община и [община]. Търговецът бил регистриран по ДДС под номер BG201536711.

В изпълнението на изискването на чл. 118 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) „Бурнарски“ ЕООД притежавал фискални устройства, чрез които издавал фискален бон за регистрация и отчитане на извършените от него продажби в търговски обект. За да оперира с фискалните устройства, ищецът е сключил договор, съгласно чл. 118, ал. 5 от ЗДДС и е закупил еднократно софтуер. Програмният продукт отговарял на изискванията на Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства (заглавие към ДВ, бр. 80 от 2018 г.).

През 2017 г. от Министерски съвет е внесен Законопроект за изменение и допълнение на Закона за митниците със сигнатура 702-01-53, който не предвижда изменения в ЗДДС. Между първо и второ четене на законопроекта е направено предложение от народния представител М. С. с вх. № 854-04-48 от 12.02.2018 г., в което предложение са включени множество предложения за изменение на ЗДДС. Сред измененията са въвеждането на изискване производител/разпространител на софтуер за управление на продажби в търговските обекти (СУПТО) да декларира в Националната агенция за определени данни и обстоятелства и създаването на публичен регистър на производителите, които са декларирали определените данни. Предвидено е задължение за търговците, които използват софтуер за управление на продажби в търговски обект, да използват само софтуер, който е включен в списък на производителите, които са декларирали данни пред НАП.

Предложението е прието и с публикуваните изменения в ДВ бр. 24 от 2018 г. на ЗДДС, са въведени следните текстове:

„(14) (Нова - ДВ, бр. 24 от 2018г.) Производител/разпространител на софтуер за управление на продажби в търговските обекти е декларира в Националната агенция за приходите следните данни и обстоятелства:

1. наименованието и версията на произвеждания/разпространявания от него софтуер;
2. че произвежданият/разпространяваният от него софтуер отговаря на изискванията, определени в наредбата по ал. 4;
3. че произвежданият/разпространяваният от него софтуер не съдържа модули, позволяващи заобикаляне на изискванията, определени в наредбата по ал.4;
4. че не произвежда/не разпространява софтуер, предназначен за промяна на функционалността на софтуера по т. 1 с цел заобикаляне на изискванията, определени в наредбата по ал. 4, както и за промяна, изтриване или друг вид манипулиране на информацията в базата данни, с която работи софтуерът.

(15) (Нова - ДВ, бр. 24 от 2018 г.) Редът за деклариране на данните и обстоятелствата по ал. 14 се определя с наредбата по ал. 4.

(16) (Нова - ДВ, бр. 24 от 2018 г.) Националната агенция за приходите създава и поддържа публичен електронен списък на софтуерите за управление на продажби в търговските обекти, за които са декларирани данни и обстоятелства по ал. 14, достъпен на интернет страницата на Националната агенция за приходите. Редът за вписване и заличаване от списъка, както и неговото съдържание се определят с наредбата по ал. 4.

(18) (Нова - ДВ, бр. 24 от 2018 г.) Лице, което използва софтуер за управление на продажби в търговски обект, софтуер който е включен в списъка по ал 16. “

Вследствие на тези изменения в ЗДДС били приети изменения и в Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти. След изменение на § 13, ал. 1 от ПЗР на тази Наредба се предвиждало, че изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (ДВ. бр. 75 от 24.09.2019 г.) е предвидено до 31 март 2020 г. търговците да приведат в съответствие със ЗДДС и Наредбата дейността си относно въведените изисквания софтуер за управление на продажби в търговски обект да се използва само от този производител, включен в списъка по чл. 118, ал. 14 от ЗДДС. С две поредни изменения на § 13, ал. 1 срокът е продължен до 28 февруари 2021 г. В наредбата е създадена нова Глава седма „в“ „Изисквания към лицата, които използват софтуер за управление на продажбите в търговски обект“ (ДВ, бр. 80 от 2018 г.) - чл. 52з - 52л, в които са регламентирани подробно задълженията за търговците, включително задължението да използват само деклариран, по реда на чл. 118 ЗДДС софтуер. Промените в наредбата са издадени от министъра на финансите.

В изпълнение на измененията в ЗДДС ищецът предприел действия по смяна на касовите си апарати и привеждане използвания от него софтуер в съответствие с нормативните изисквания. За изпълнение на тези дейности ищецът е използвал услугите на „Елтрейд“ ООД, ЕИК[ЕИК], като е направил разходи в общ размер на сумата от 7 204.80 лева с ДДС, за която сума били издадени следните фактури: Фактура № [ЕГН] от 29.01.2020 на стойност 4 188 лева е ДДС; Фактура № [ЕГН] от 14.02.2020 на стойност 194,40 лева е ДДС; Фактура № [ЕГН] от 13.03.2020 на стойност 237.60 лева е ДДС; Фактура № [ЕГН] от 29.04.2020 на стойност 64,80 лева с ДДС; Фактура № [ЕГН] от 27.07.2020 на стойност 108,00 лева е ДДС; Фактура № [ЕГН] от 31.07.2020 на стойност 108,00 лева е ДДС; Фактура № [ЕГН] от 02.11.2020 на стойност 108,00 лева е ДДС; Фактура № [ЕГН] от 16.11.2020 на стойност 36,00 лева е ДДС; Фактура № [ЕГН] от 05.02.2021 на стойност 2 160 лева с ДДС.

На 27.10.2020 г. Министерски съвет депозирал в Народното събрание Законопроект за изменение и допълнение на Закона за данък върху добавената стойност със сигнатура 002-01-57. Направени били предложения за изменение на чл. 118 ЗДДС, а именно в чл. 118, ал. 14 вече не се изисквало производител/разпространител на софтуер за управление на продажбите в търговски обект да са задължени да декларират в НАП определени данни, както и в чл. 118, ал. 18 лицата, които са длъжни да регистрират и отчитат продажбите чрез издаване на фискален бон да са задължени да ползват софтуер за управление на продажбите в търговски обект включен в регистъра по чл. 118, ал. 16.

Според мотивите на законопроекта се предлагали и промени, свързани с прецизиране, редактиране и отмяна на разпоредби, във връзка с въвеждане на новите режими на облагане на доставки на стоки и услуги.

Също така се предлагали промени и в чл. 118 на Закона за данък върху добавената стойност, свързани с изискванията към софтуерите за управление на продажбите в търговски обекти (СУПТО). Въвеждането в чл. 118 на изисквания към СУПТО, направено с измененията в закона, обнародвани в „Държавен вестник“, бр. 24 от 2018 г. и последвалите съответни изменения в Наредба № Н-18 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, имали като последица дълги

дискусии между данъчната администрация и бизнеса, неколкостепенни удължавания на срока за въвеждане на изискванията и установени множество трудности, свързани с тяхното въвеждане и последващо изпълнение. Сочено било в мотивите, че за изминалия двугодишен период, въпреки непрекъснатия диалог с производители/разпространители на софтуери за управление на продажбите и ползватели на същите и приетите множество предложения за прецизиране на разпоредбите, касаещи изискванията към софтуера за управление на продажбите в търговски обект, все още били налице правила, което водело до противоречиви тълкувания на условията на закона и наредбата. С оглед на това било прието, че към този момент изискванията към софтуера за управление на продажбите в търговски обект пораждали противоречия и пречки за бизнеса. Същевременно, се сочело, че следва да отчита, че много голям брой търговци са привели използваните от тях софтуери в съответствие с нормативните изисквания на закона и Наредба № Н-18, направили са инвестиции и ползват тези софтуери в търговските си обекти. Ето защо се сочело, че премахването въобще на възможността за използване на такъв софтуер при отчитането на извършените доставки и продажби би обезсмислило разходите и усилията, добросъвестно направени от търговците за въвеждането и използването на софтуера.

С оглед на това и с цел насърчаване на доброволното спазване на данъчно-осигурителното законодателство, се предлагала редакция на разпоредбите в ЗДДС в посока мярката, свързана с използването на СУПТО, да бъде запазена, но като доброволна мярка и възможност за избор от страна на търговеца, а не като задължение. Промените щели да създадат условие за доброволно използване на СУПТО, като за стимулиране на неговото използване за лицата били предлагани облекчения - възможност за ускорено възстановяване на данъчен кредит, неналагане на принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект“ при първо нарушение за неиздаване на фискален бон, както и ускорена амортизация на софтуера и хардуера, на който е инсталиран.

Предлаганата промяна в чл. 118, ал. 14 била насочена към създаване на правна сигурност за производителите/разпространителите на СУПТО и привеждане на изискванията към тях в съответствие с изменения в изискванията към лицата, използващи СУПТО.

Така предложените изменения били приети от Народното събрание на Република България. След приемането на законопроекта, чл. 118, ал. 14 и ал. 18 от ЗДДС, гласят: „(14) (Нова - ДВ, бр. 24 от 2018 г.; бр. 104 от 2020 г., в сила от 12.12.2020 г.) Производител/разпространител на софтуер за управление на продажбите в търговски обект може да декларира в Националната агенция за приходите следните данни и обстоятелства за такъв софтуер:

1. наименованието и версията на произвеждания/разпространявания от него софтуер;
2. че софтуерът по т. 1 отговаря на изискванията, определени в наредбата по ал. 4;
3. че не произвежда/не разпространява софтуер, предназначен за промяна на функционалността на софтуера по 1 и за промяна, изтриване или друг вид манипулиране на информацията в базата данни, с която работи софтуерът.

(18) (Нова - ДВ, бр. 24 от 2018 г.; изм., бр. 104 от 2020 г., в сила от 12.12.2020 г.) Лице, за което е налице задължение за регистриране и отчитане на продажбите чрез издаване на фискален бон и желае да ползва софтуер за управление на продажбите в търговски обект, може управлението на продажбите да използва в търговски обект

софтуер, включен в списъка по ал. 16. Редът за избор и отказ от него, изискванията към лицата, избрали да ползват такъв софтуер, към производителите/разпространителите му и към софтуера се определят с наредбата по ал. 4. В търговски обект, в който лицето е избрало да ползва софтуер, включен в списъка по ал. 16, за управление на продажбите е длъжно да ползва само този софтуер. “

След приемането на тези изменения била изменена и Наредба № Н-18 от 2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти. С § 42 от ПЗР на Наредба за изменение и допълнение на сочената Наредба, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (ДВ бр. 17 от 2021 г., в сила от 26.02.2021 г.) е отменен § 13 от ПЗР на Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (ДВ, бр. 75 от 24.09.2019 г.), както и са направените изменения в Глава седма „в“, като търговците вече не са длъжни да използват единствено софтуера на търговци, включени в списъка по чл. 118, ал. 16 ЗДДС.

В хода на делото е разпитан като свидетел по делото, служител на „Елтрейд“ ООД – Р. Ч.. От показанията му се установява, че ищецът действително е оборудвал всички касови апарати в съответствие с предвиденията на приетите изменения в ЗДДС и специалната наредба.

По делото са налични доказателства, че „Елтрейд“ ЕООД е включено в регистъра по чл. 118, ал. 16 от ЗДДС, както и наименованието на предоставения от него продукт.

След измененията през 2020 г. ищецът се отказал от ползване на СУПТО версия на софтуера за отчитане на продажбите и се върнал към притежаваната преди това от него версия на софтуера. Видно от Фактура № [ЕГН] от 05.02.2021 на стойност 2 160 лева с ДДС същият следвало да заплати сумата от 2160.00 лева за инсталиране и настройка на софтуер на обектите му в [населено място], [населено място] и [населено място], както и абонамент за периода 01.01.2021 – 31.12.2021 г.

С оглед на сочените законодателни промени в периода 2018-2020 г. ищецът претендира, че вследствие на непредвидимото поведение от страна на законодателната и изпълнителната власт, е извършил ненужен разход, доколкото преди и след изменението на законодателството, въвеждащо изискването за прилагането на специален софтуер от търговците при регистрация на продажбите им, ищецът е работил със софтуер, за който не е било необходимо да извършва каквито и да е разходи.

В хода на съдебното производство е назначена ССЧЕ, от заключението на която се установява, че по всички Фактури, приложени към исковата

молба са извършени плащания по банков път и в брой. Установено е и че всички фактури са осчетоводени в счетоводството на „Бурнарски“ ЕООД. В заключението си вещото лице подробно е посочило датите и основанията, на които са заплатени сочените фактури от ищеца.

Сочената фактическа обстановка се установява от всички събрани по делото доказателства. Съдът кредитира с доверие свидетелските показания, доколкото същите са логични и последователно и не се оборват от други доказателства по делото. Кредитира се с доверие и заключението на приетата по делото експертиза, доколкото не се оспорва от страните, вещото лице е дало подробна аргументация на изводите си и няма доказателства, които да поставят под съмнение обективността на заключението му.

При така установените факти по делото, съдът счита следното :

Исковете са с правно основание чл. 203 и сл. от АПК, във връзка с чл. 2в от ЗОДОВ, предвид изложените фактически обстоятелства в исковата молба, че ищецът е неблагоприятно засегнат и е претърпял неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от съществено нарушение на правото на Европейския съюз.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Основателността на иск с правно основание чл. 2в от ЗОДОВ и чл. 203 от АПК, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: 1. предмет на нарушената правна норма на Съюза да е предоставяне на права на частноправните субекти; 2. Нарушението на тази норма да е достатъчно съществено; 3. Да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната от частноправните субекти вреда. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. Доказателствената тежест за установяване наличието на всичките предпоставки се носи от ищеца, търсец присъждане на обезщетение за претърпени вреди.

В конкретния случай от събраните по делото доказателства не се доказва наличието на предвидените в закона материални предпоставки.

На първо място не е спорно какво е било законодателството на Република България относно изискванията на ЗДДС, поставени с разпоредбата на чл.118, ал.14 от ЗДДС спрямо производител/разпространител на софтуер за управление продажби в търговски обект, кога е въведено задължението да се декларират обстоятелствата, че произвежданият/разпространяваният

от него софтуер отговаря на изискванията, определени в наредбата по ал. 4; че произвежданият/разпространяваният от него софтуер не съдържа модули, позволяващи заобикаляне на изискванията, определени в наредбата по ал. 4; че не произвежда/не разпространява софтуер, предназначен за промяна на функционалността на софтуера по т. 1 с цел заобикаляне на изискванията, определени в наредбата по ал. 4, както и за промяна, изтриване или друг вид манипулиране на информацията в базата данни, с която работи софтуерът. Няма спор и какви промени в Наредба Н-18 са наложили тези промени в ЗДДС и какви действия се е наложило да предприемат потребителите на софтуер за управление на продажби в търговски обекти, за да отговаря дейността им на законовите изисквания. Няма спор и кога са изменени приетите разпоредби на чл.118, ал.14 от ЗДДС и е предвидена възможността за производителя на софтуер да избере дали да декларира сочените обстоятелства, което е направило използването на СУПТО на доброволни начала.

Спорен момент по делото е доколко тези законови промени – при въвеждането им през 2018 г., са противоречали на Общностното право на Европейския съюз и конкретно на чл. 4, § 3 от ДЕС.

Съгласно чл. 4, § 3 от ДЕС, Държавите членки са длъжни да предприемат всички необходими мерки, общи или специални, за да осигурят изпълнението на задълженията си, произтичащи от Договорите или от актовете на институциите на Съюза. Ако не е изпълнила задълженията си, държавата членка трябва а fortiori да предприеме всички необходими мерки да преустанови неизпълнението и да поправи последиците от това неизпълнение. От принципа за лоялно сътрудничество произтича института на отговорността на държавите членки за вреди, настъпили вследствие нарушение на общностното право. Вредата може да е причинена от всеки държавен орган – в това число и от съдебен орган, действащ като последна инстанция. Поради липса на регламентация в правото на Общността, националният правов ред на отделните държави членки следва да определи компетентните съдилища и да уреди исковите производства, по реда на които може да бъде реализирана нейната отговорност за нарушаване на правото на ЕС. Материалните и процесуални условия на този ред не могат да бъдат по-неблагоприятни, отколкото при подобни иски, засягащи само националното право (принцип на равностойност) и не могат да бъдат така нормирани, че да направят практически невъзможно или прекомерно сложно получаването на обезщетение (принцип на ефективност) - решение от 7 януари 2004 г. по дело W., C-201/т. 67, решение от 14 март 2013 г. по дело Leth, C-420/11, т. 38.

В конкретния случай, според настоящия съдебен състав няма допуснато нарушение на правото на Европейския съюз. Приетите разпоредби не противоречат на чл. 4, § 3 от ДЕС, тъй като държавата членка има правото да приеме разпоредби, които биха затруднили извършването на данъчни измами. Именно такава е била целта и на приетите изменения в чл.118, ал.14 от ЗДДС, доколкото правилното отчитане на наличностите от търговците и правилното отчитане на продажбите възпрепятства укриването на доходи и избягването на плащане на данъчни задължения. Тази цел е легитимна и няма забрана за постигането и от ДЕС.

Следва да се подчертае, че приетите законови изменения и вследствие на тях изменения в Наредба Н-18 действително са наложили извършването на разходи от търговците, за да отговорят те на тези изисквания. Няма спор и че впоследствие тези разпоредби са били променени, както и че част от тях са оспорени по съдебен ред и отменени. Не е отменена обаче разпоредбата на чл.52в от Наредба Н-18. Именно от тази разпоредба претендира причиняване на вреди ищецът. Следва да се отбележи, че не всяко последващо изменение на законодателството води на извод, че предходно действащите разпоредби са били незаконосъобразни. В конкретния случай обществените отношения са преуредени по начин, по който се дава възможност на търговците да запазят направените инвестиции, като срещу това ползват и определени привилегии. Този подход не значи, че законодателят и предложилата последващите промени от 2020 г. приходна администрация са целели ощетяването на икономическите субекти, натоварвайки ги с излишни разходи. Както се спомена, промените от 2018 г. са целели една допустима интервенция в икономическата дейност, която е била в съответствие с чл.273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данък върху добавената стойност, която дава възможност за налагане на задължения от държави членки.

От друга страна не може да се приеме, че направените разходи от страна на ищеца са били ненужни, доколкото същите са извършени с оглед спазване на действащо законодателство. Отделно от това, част от тези разходи не са били задължителни, доколкото връщането към предхождащата СУПТО версия софтуер не е било задължително, а е било правна възможност. Мотивите за това решение на търговеца не значат, че тази част от разходите е в пряка причинно-следствена връзка с отмененото законодателство.

Липсата на нарушение на Общностното право води на извод, че няма как да е завършен фактическият състав на отговорността на държавата по реда на чл.2в от ЗОДОВ.

Липсата на такова нарушение изключва необходимостта да се обсъжда дали е налице съществено нарушение.

За пълнота следва да се посочи, че по силата на чл. 4 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждащото действие. Настоящият състав приема, че ищецът в настоящото производство, не успя да докаже по категоричен начин и този елемент на отговорността на всеки от ответниците. На първо място доказателствената тежест по отношение на претърпените вреди винаги е на ищеца, който следва да ангажира достатъчно доказателства, които да не оставят съмнение, че от деликта е настъпила вреда. Ищецът следва да успее да докаже при претендирането на имуществените вреди какви точно оценени в пари неблагоприятни последици е претърпял и как същите са намалили пряко имуществото му. Той следва да докаже и че между увреждащото действие и претърпените вреди е налице пряка причинно-следствена връзка.

В конкретния случай по отношение на тези обстоятелства ищецът е ангажирал свидетелските показания на един свидетел, както и съдебно-счетоводна експертиза, която да докаже извършените разходи по подмяна на софтуера. Доколкото, обаче, липсва противоправно поведение, то няма как да се докаже, че е налице причинна връзка за настъпване на вредите.

Поради тази причина, съдът намира, че така предявените субективно кумулативно съединени иски за солидарното осъждане на ответниците да заплатят на ищеца имуществени вреди се явяват неоснователни и недоказани, поради което следва да бъдат отхвърлени.

С оглед изхода на делото ищецът ще следва да бъде осъден да заплати на ответниците направените по делото разноски. По отношение на ответника Народно събрание на Република България се установява, че същият е представляван от двама юрисконсулти, като следва да се определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева с оглед сложността на делото и материални интерес на същото. Идентично юрисконсултско възнаграждение по същите съображения следва да се определи на ответника Министерство на финансите.

Воден от горното, Административен съд София - град, 37 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявените субективно кумулативно съединени иски от ищеца „Бурнарски“ ЕООД с предмет чл.2в, ал.1 от ЗОДОВ срещу Министерство на финансите на Република България и Народно събрание на Република България, с която се иска солидарно осъждане на

ответниците да заплатят на ищеца сумата в размер на 7204,80 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разходи по внедряването на техническите изисквания на Софтуер за управление на продажбите в търговски обект (СУПТО), причинени от нарушение на правото на Европейския съюз във връзка с прилагането на чл. 118, ал. 14 – 18 от ЗДДС (ДВ, бр. 24/16.03.2018 г.) и чл. 52, ал. 1 от Наредба Н – 18/13.12.2006 г. (ДВ, бр. 68/2020 г. в сила от 31.07.2020 г.) и § 13, ал. 1 от ПЗР от Наредба Н – 18/13.12.2006 г. (ДВ, бр. 75 от 24.09.2019 г.), ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА „Бурнарски“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Министерство на финансите на Република България, направените по делото разноси в размер на 200 /двеста/ лева.

ОСЪЖДА „Бурнарски“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Народното събрание на Република България, направените по делото разноси в размер на 200 /двеста/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: